

月光变奏曲
Moonlight
เพลงรัก
ใต้แสงจันทร์ 2

月光变奏曲2

Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์ 2

青浼

ชิงเหม่ย

หลี่ตานหย่า แป

เมื่อระยะห่างระหว่างทั้งสองขยับเข้ามาแนบชิดกัน เขายังคงก้มตัวลงมา ไม่หยุด กระทั่งหูหึ่งเอนหลังจนไม่สามารถหลบได้อีกต่อไปเขาก็หยุดการกระทำ ในเวลาหนึ่งเองที่ปลายจมูกของทั้งสองห่างกันเพียงคืบเดียว...

ใกล้เสียงจนเธอได้กลิ่นบุหรี่ปันตึงจางๆ ในสมชายใจของเขา

"แค่ผมบอกว่าไม่ต้องการ บ.ก. ผู้รับผิดชอบ คุณก็ไม่ต้องเลยเหรอว่าจะต้อง แย่งชิงผมมา" นัยน์ตาของชายหนุ่มลึกล้ำขึ้นเล็กน้อย เสียงกุ่มต่ำฟังดูน่าดึงดูด "คุณรู้ไหมว่าในสายงานนี้มี บ.ก. กับนักเขียนที่คนที่สวรรค์บันดาลให้ครองคู่ ก้าวเข้าสู่ห้องโถงในพิธีแต่งงานอันศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน"

"..."

"ผมเขียนหนังสือเก่ง มีเงิน บ้านก็ใหญ่โต มีรูปร่างหน้าตาแบบที่สาวๆ อย่างพวกคุณชอบ" ชายหนุ่มเขินคางขึ้น "คุณอยู่กับผมทุกวัน ไม่ห้วนใจบ้างเหรอ"

"..."

คำนำ

หลังจากทำความรู้จัก 'โจ้วชวน' กับ 'ซูหลี่' และเส้นทางแห่งวรรณกรรมของพวกเขานี้ 'Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์' เล่มหนึ่งกันไปแล้ว ในเล่มสองนี้ เราจะได้เห็นพวกเขาใกล้ชิดกันมากขึ้นอีกชั้น เมื่อซูหลี่ต้องย้ายมาอยู่กับองค์ชายโจ้วชวนผู้สุดแสนเอาแต่ใจด้วยความจำเป็น เธอต้องมาคอยทำอาหาร บัดกวาดเช็ดถู และดูแลเจ้าสุนัขตัวโตอย่าง 'เออร์โกว' ให้เขาอีก แต่เป็น บ.ก. ให้เขาก็ปวดหัวพออยู่แล้ว ถ้าต้องมาอยู่ใต้ชายคาเดียวกันจะเป็นอย่างไร และเมื่อได้ใช้เวลาด้วยกันมากขึ้นก็ทำให้เธอเริ่มเกิดความสงสัยว่าโจ้วชวนกับ 'Mr. L ที่หายไป' อาจจะเป็นคนเดียวกัน! งานนี้นอกจากจะต้องสวมบทเป็นแม่บ้านแล้ว เธอยังต้องเป็นนักสืบอีกด้วยล่ะค่ะ

ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาในกองบรรณาธิการก็ถาโถมเข้ามาไม่จบไม่สิ้น เมื่อซูหลี่ได้มีโอกาสร่วมงานกับ 'แม่นางเจียน' นักวาดคนโปรด แต่กลับไม่ราบรื่นอย่างที่คิด แถมยังได้รับคำสั่งให้เกลี้ยกล่อมมนุษย์สุดตื้ออย่างโจ้วชวนให้ส่งนิยายเข้าคัดเลือกรางวัลทั้งที่ชายหนุ่มเกลียดรางวัลนี้เข้าไส้ ซูหลี่จะทำการกิจนี้สำเร็จหรือไม่ ร่วมส่งกำลังใจไปให้เธอกันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

อาเซียง	บรรณาธิการฝ่ายศิลป์ เพราะสวมแว่นตาจึงทำให้ดูเหมือนเป็นคนเงียบขรึม แต่จริงๆ แล้วก็เป็นคนยิ้มแย้ม จริงใจ อดทน และดูดี เรียนจบด้านศิลปะ มีความสามารถในการงานกราฟิกและออกแบบหนังสือ คอยช่วยเหลือชูหูลืออยู่เสมอ
แม่นางเจียน	นักวาดการ์ตูนที่ไฉ่ฉวนและซูหลี่ชื่นชอบ มีฝีมือในการวาดภาพที่ยอดเยี่ยม แต่ภายหลังมีข่าวออกมาว่าเธอถูกแฟนคลับของตัวเองทำให้แฟนคลับบางส่วนหายไป เธอชื่นชอบงานเขียนของไฉ่ฉวนมาก จึงยอมมาวาดหน้าปกให้
ไฉ่กู่เซวียน	พ่อของไฉ่ฉวน หน้าตาเหมือนลูกชายราวกับพิมพ์เดียวกัน เป็นนักเขียนชื่อดังเจ้าของรางวัลบุปผางามแห่งวรรณกรรม และยังเป็นรองประธานสมาคมนักเขียนประจำมณฑล S เพราะมีแนวทางในการเขียนแตกต่างจากลูกชายจึงทำให้ทั้งสองไม่ค่อยลงรอยกันนัก นิสัยเย็นชา เอาแต่ใจ ปากร้าย และหัวโบราณ
อาจารย์ชย่า	หัวหน้าบรรณาธิการใหญ่ผู้ตรวจสอบขั้นสุดท้ายของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ เป็นผู้อาวุโสที่สุดในสำนักพิมพ์ หัวโบราณ นิสัยเฉียบขาด ขี้โมโห แต่ก็มีเหตุผลและยุติธรรม สนิทกับไฉ่กู่เซวียนมาก
อาคุย	เพื่อนของไฉ่ฉวนกับซูหลี่ในคิ่วคิ่ว รู้จักกันเพราะชื่นชอบแม่นางเจียนเหมือนกัน เป็นนักเขียนนิยายหน้าใหม่แนวชายรักชายที่มีฝีมือกระตือรือร้น และอยากมีชื่อเสียงในฐานะนักเขียนมาก แต่ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง
สัว่เหิง	นักเขียนชื่อดังในอดีต เคยสนิทกับอวี่เหยา แต่ภายหลังเปลี่ยนแนวทางในการเขียนทำให้ผู้อ่านไม่ชื่นชอบ ชื่อของเธอก็ค่อยๆ หายไป เมื่ออวี่เหยาย้ายมาทำงานที่กอง บ.ก. นิตยสารแสงแห่งจันทร์ เธอก็ย้ายตามมาด้วย

บทที่ 33

เมื่อยี่สิบนาทีก่อนความมอกันขวัญหายผ่านพ้นไป ชูหลี่ เหล่าเหมียว เสี่ยวเหนี่ยว และอวี๋เหยาเดินออกจากกอง บ.ก. ท่ามกลางสายตาที่เห็นอกเห็นใจของ บ.ก. ฝ่ายศิลป์ทั้งสองคน ทั้งสีกลับมานั่งในห้องประชุมที่เหมือนสุสานแห่งนี้อีกครั้ง... ชูหลี่ไม่เคยคิดว่าที่นี่จะเหมือนกับลานประหารนักโทษขนาดนี้ เมื่อเห็นประตูห้องประชุมก็รู้สึกสยองขึ้นมาทันที เธอต้องมาที่นี่สัปดาห์ละกี่ครั้งกัน...

...ตอนนี้เธออยากจะรำรำในบทเพลง 'ฉันเฝ้าคนเดียว'* บนหลุมศพของเหล่าเหมียวกับเสี่ยวเหนี่ยวเสียจริงๆ

ขณะที่รอคอยให้หัวหน้ามาลงโทษ เสี่ยวเหนี่ยวตาแดง ก้มหน้า และมีท่าทีเหมือนจะร้องไห้ออกมาเบาๆ... ส่วนชูหลี่ก็ยังคงเล่นนิ้วมือของตนเอง แม้ไม่จำเป็นต้องพูด แต่ชูหลี่ก็ยังคงพูดออกมาด้วยน้ำเสียงกระซิบกระซาบ

"เสี่ยวเหนี่ยว เธอตั้งใจใช่ไหมล่ะ เธอรู้มาก่อนว่าจะมีสิ่งที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นกับใบสั่งซื้อของที่ระลึก วันนั้นเธอก็เลยลางาน แต่มันจะมีประโยชน์อะไรในเมื่อเรื่องใบสั่งซื้อเป็นหน้าที่ที่เธอต้องรับผิดชอบ..."

"ฉันไม่ได้ตั้งใจ!" เมื่อเสี่ยวเหนี่ยวได้ยินคำนั้นก็ตกใจ จากนั้นน้ำตา

* เพลง ฉันเฝ้าคนเดียว เป็นบทเพลงเกี่ยวกับคนเฝ้าที่ตัดพ้อความเป็นไปของโลก

เม็ตใหญ่ก็เอ่อลันออกมา "ฉันจำได้จริงๆ ว่ามีคนเคยบอกฉันว่าจำนวนของที่ระลึกควรเป็นหมื่นสองไม่ใช่สิพัน..."

ซูหลียิ้มออกมาเมื่อมองไปยังใบหน้าอันแดงก่ำของเสี่ยวเหนี่ยวที่เต็มไปด้วยความกังวลใจและความหวาดกลัวราวกับกำลังมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น

เมื่อเทียบกับอีกสามคน อวีเหยาเป็นเพียงหัวหน้าที่พลอยโดนลูกหลงไปด้วย อันที่จริงเรื่องของที่ระลึกปกติจะเป็นหน้าที่ของ บ.ก. ที่ต้องรับผิดชอบติดต่องานในแต่ละเรื่องกับแผนกต่างๆ เธอเป็นหัวหน้า บ.ก. ซึ่งทำหน้าที่เพียงรับผิดชอบลงนามเท่านั้น...

อวีเหยาเองไม่จำเป็นต้องรู้แม้กระทั่งจำนวนการตีพิมพ์ของหนังสือเล่มนี้ว่าเซ็นสัญญาอยู่ที่จำนวนเท่าไร

ทั้งหมดจึงเป็นหายนะที่มาเยือนอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

โชคที่อวีเหยาสุขภาพจิตดี เพียงแค่เหลือบมองไปที่เสี่ยวเหนี่ยว แต่ก็ไม่ได้ตำหนิหรือปดอบประโลมเธอ เพียงแค่พูดจาหยอกล้อกับซูหลี

"ซูหลี เธอเห็นอะไรไหม ตลอดสามเดือนกว่าตั้งแต่เธอเข้ามาทำงานที่นี่ ได้พบเจออุปสรรคมากมาย แต่ทุกอย่างเปลี่ยนจากดีเป็นร้าย จากร้ายเป็นดีได้เสมอเลย"

ซูหลีโบกมือ "หัวหน้า บ.ก. อย่ามาล้อฉันเล่นเลยคะ สามเดือนมานี้ ไรมผมฉันเถิกขึ้นไปสามมิลลิเมตร ชักสงสัยแล้วว่าถ้าทำต่อไปจนกระทั่งถึงวัยเกษียณ วันนั้นคงต้องกลายเป็นคุณยายหัวล้าน และไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะตามหาความรักยามชราที่สวนสาธารณะ แล้วเมื่อวานฉันก็เพิ่งซังน้ำหนักมา ไม่คิดว่าจะขึ้นมาหนึ่งกิโลครึ่ง ฉันรู้สึกทึ่งมาก ทุกๆ วันเหมือนจะเหนื่อยกับการดูแลสุนัขพันธุ์ลาสกันและอาจารย์ไฉ่วซวน ไม่นึกเลยว่าจะอ้วนขึ้น! ก็เลยไปหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ต คุณรู้ไหมว่ามันคืออะไร...'มันคือการทำงานเยอะจนอ้วน' เกิดมาเพิ่งเคยได้ยินไฉ่คำที่ว่าทำงานเยอะจนอ้วนเป็นครั้งแรกนี้แหละ!"

คนอื่น "..."

อวีเหยาของซูหลี่ที่ทำหน้าทะเล้น หากเทียบกับตอนที่เข้ามาทำงานใหม่ๆ ทำที่ที่ดูอ่อนข้อของเธอแตกต่างจากตอนนี้อย่างสิ้นเชิง หญิงสาวกล้าพูดล้อเลียนมากขึ้น ถึงขั้นที่ว่าตอนนี้ฟังแล้วคล่องหูไม่น้อยเลยทีเดียว... ดังนั้น อวีเหยาเลยหัวเราะตาม

"ดูแล้วสภาพจิตใจเธอก็ดีเหมือนกันนะ ยังมีกะจิตกะใจมาเล่าเรื่องตลกอีก" ซูหลี่พูดขึ้นมา "โอ้! ไม่ได้กลายเป็นเรือไปแล้ว* ต้องมองโลกในแง่ดีสิคะ" อีกประการหนึ่งก็คือความจริงแล้วเหล่าเหมียวจะต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ แต่เมื่อเดือดร้อนแล้วเขายังจะลากคนอื่นให้เดือดร้อนตามไปด้วย...

ให้ตายเถอะ อีตาบ้านี้ หน้าสิ่วหน้าขวานแบบนี้ยังจะมาเล่น Puzzle Bobble อยู่ได้ ไปเล่นกับลุงแก่ไป!

แน่นอนว่าขณะนี้อวีเหยาไม่ทราบว่ามีใจของซูหลี่กำลังตำหนิเหล่าเหมียว ซึ่งเป็นหัวหน้าของตนอย่างบ้าคลั่ง เธอพูดขึ้นมาโดยไม่ทันได้สังเกตซูหลี่

"เราควรมองโลกในแง่ดีเข้าไว้ อันที่จริงไม่ใช่เรื่องใหญ่ที่สิ่งของที่ระลึกเกินมาแปดพันชิ้น ต้นทุนหนังสือในแต่ละเล่มสองจุดห้าหยวน ทั้งหมดรวมแล้วก็สองหมื่นหยวน...ยังดีที่นิตยสารฉบับเดือนสิงหาคมตอนนี้กำลังตีพิมพ์ตัวอย่างงานอยู่ ต่อให้เปลี่ยนปริมาณการผลิตที่ต้นทุนสี่เยอะขึ้นแต่ระบายออกไปก็ใช้ได้แล้ว...พวกเราที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้คงจะถูกหักเงินไปส่วนหนึ่ง แต่ก๊วซังมัน ดีกว่าขายไม่ได้เลยสักอัน เพราะนั้นอาจจะทำให้พวกเราต้องแบกรับต้นทุนทั้งหมด"

คำพูดของอวีเหยาทำให้ซูหลี่ตะลึง อยู่ๆ กลับรู้สึกว้าวแท้จริงแล้วตนไม่ได้มองโลกในแง่ดีเลย "...หักเงิน?"

เมื่อซูหลี่ได้ยินคำว่าหักเงินก็ไม่มีเวลาที่จะมาตำหนิเหล่าเหมียวอีก เธอได้แต่ยัดตัวขึ้นและคิดว่านี่เป็นการขูดเลือดขูดเนื้อกันชัดๆ หลังจาก

* ไม่ได้กลายเป็นเรือไปแล้ว หมายถึงเรื่องราวได้ดำเนินมาถึงขั้นที่ไม่อาจแก้ไขหรืออวกกลับคืนมาได้แล้ว จึงต้องปล่อยให้เลยตามเลย

พูดเรื่อง 'หักเงิน' ประธานใหญ่ของสำนักพิมพ์หยวนเยวียก็เดินเข้ามาในห้องประชุมตอนสาย อวี๋เหยาไม่เอ่ยคำใด เงียบกราบกับเป่าซาก...

อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ไม่ได้ทำให้ประธานใหญ่หยุดคิดว่ากล่าวเธอและเหล่าเหมียวได้

ซูหลี่เบิกตามองประธานใหญ่ของสำนักพิมพ์ที่โกรธจนหน้ามืด ในมือถือใบสั่งซื้อใบไปมาพร้อมกับเอ่ยถาม

"พวกคุณคิดว่าเงินสองหมื่นหยวนไม่ใช่เงินใช่ไหม" เขาตะโกนเสียงดังลั่นจนทุกคนพูดไม่ออก และตัดสิน 'ลงโทษ' ทันที...

เริ่มตั้งแต่อวี๋เหยาผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นนอกจากแค่เซ็นชื่อเท่านั้น ตลอดจนเสี่ยวเหนี่ยวผู้ร่วมงานในวันเกิดเหตุ ทุกคนต่างถูกหักเงินเดือน... ค่าเสียหายสองหมื่นหยวนนี้สำนักพิมพ์รับผิดชอบครึ่งหนึ่ง ทั้งสี่คนแบ่งกันรับผิดชอบอีกครั้งหนึ่ง โดยที่เหล่าเหมียวถูกหักเงินเดือนไปสี่พันห้าร้อยหยวน อวี๋เหยาสามพันห้าร้อยหยวน ซูหลี่และเสี่ยวเหนี่ยวคนละหนึ่งพันหยวน

...มีสิ่งหนึ่งที่ควรค่าแก่การกล่าวถึงคือเงินเดือนของซูหลี่เมื่อหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ จะเหลือเพียงสามพันหนึ่งร้อยกว่าหยวน และหากถูกหักเงินเดือนอีกหนึ่งพันหยวนจะเหลือเพียงสองพันหนึ่งร้อยกว่าหยวน

...และเรื่องที่ควรค่าแก่การกล่าวถึงยิ่งไปกว่านั้นคือเธอเพิ่งได้รับแจ้งจากเจ้าของห้องพักทำให้ชำระค่าเช่าล่วงหน้าสามเดือนเป็นเงินทั้งหมดสี่พันห้าร้อยหยวน ต่อให้ระยะนี้เธอกินอยู่อย่างประหยัดแค่ไหนหรือใช้วิธีนำอายุอย่างการผ่อนชำระค่าเช่าล่วงหน้าทีละเดือน ก็ต้องใช้มากกว่าสองพันหนึ่งร้อยกว่าหยวนอยู่ดี

เหลือเพียงไม่กี่ร้อยหยวนเพื่อใช้จ่ายในหนึ่งเดือน?

เธอต้องหิวตายแน่ๆ กลายเป็นปู้กู่* ที่ใช้ชีวิตด้วยการกินลม

ซูหลี่ "..."

* ปู้กู่ เป็นวิธีการฝึกอย่างหนึ่งของนักพรตเต๋าด้วยการไม่กินอะไรเลย และหลีกเลี่ยงวัตถุพิษทั้งห้า ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี และถั่วเหลือง

ก่อนหน้านี้หญิงสาวไม่เคยสนใจเลยว่าเหล่าเหมียวจะแอบทำอะไรลับหลังเธอ เพราะมันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย

แต่คราวนี้ความผิดพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจของเหล่าเหมียวทำให้เธอตายแบบไม่ได้พูดไม่ได้เกิดอย่างแท้จริง

ขณะที่เดินออกมาจากห้องประชุม ซูหลี่มองแผ่นหลังของเหล่าเหมียวซึ่งดูแก่ลงไปสิบกว่าปี ในตอนนี้ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรกับเหล่าเหมียวผู้ทำให้เธอดูไบสังข์หรือควรเกลียดใจพวกผู้ที่โทรหาเธอในเวลาทำงานดี...

"หัวหน้า บ.ก. ค่ะ"

"อะไร"

"แบ่งจ่ายเป็นงวดได้ไหมคะ"

"...ไม่ได้"

"..."

ซูหลี่ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าจะกลับไปทัก บ.ก. อย่างไร ในหัวเต็มไปด้วยคำถามที่ว่าได้สะพานลอยในเมือง G มีที่ไหนพอที่จะซุกหัวนอนได้บ้าง...เมื่อกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานก็เห็นบทสนทนาเรื่องการแก้ไขภาพร่างครั้งที่สองระหว่างสหายอย่างหมิงจิวกับโจ้วชวนในกลุ่มคิวคิว เธอจึงกดเข้าไปดู...

จากจินเป่ากลายเป็นจินเป่าที่สูงเพรียว จาก 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่วฉับบอนไลน์' กลายมาเป็น 'Fantasy Westward Journey'* ภาพสเก็ทซ์เค้าโครงใบหน้าของซึ่งอยู่นั้นหล่อคมจนเธอรับไม่ได้ แทบอยากจะเอาหัวฟงทะเลหน้าจอคอมพิวเตอร์ให้ตายไปเสีย

เธอเผลอเข้ามาแล้วทิ้งไว้หนึ่งประโยคว่า 'ลายเส้นของตัวละครควรจะนุ่มนวลและสวยงามกว่านี้ สัดส่วนของร่างกายควรแก้ไขให้สูงขึ้น' นักวาด

* Fantasy Westward Journey คือเกมไขว้วอนไลน์ที่พัฒนาโดยบริษัท NetEase ลักษณะตัวละครในเกมมีรูปร่างเตี้ยและหัวโตคล้ายการวาดแนว Chibi

สามารถค้นคว้าสไตล์การวาดของนักวาดเจียนมาประกอบการวาดได้'

ซูหลี่คลิกเปิดช่องสนทนาส่วนตัวกับโจ้วชวนด้วยสีหน้าว่างเปล่า จากนั้น
สิบนิ้วก็รวบเป็นพิมพ์ พิมพ์ข้อความอย่างฉับไว...

มือปิ่นไชเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : สื่อสารกันไป หากภาพร่างครั้งที่สาม
ไม่ผ่านก็พอ ฉันจะติดต่อแม่นางเจียน

มือปิ่นไชเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : อย่าพูดว่าฉันไม่ให้โอกาสคุณ นักวาด
ที่คุณเลือกมาเอง ต่อให้ร้องไห้อยู่ก็ต้องรับผิดชอบให้ถึงที่สุด

มือปิ่นไชเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : ฉันจะไม่ยอมให้คุณคัดค้านหรือปฏิเสธ

มือปิ่นไชเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : แน่จริงก็เอาสัญญามาจุดไฟเผา ยัดเข้าไป
ในเตาหลอมยาพร้อมกับตัวฉัน แล้วลั่นออกมาเป็นยาอายุวัฒนะเลยสิ
ฉันไม่กลัวแล้ว

โจ้วชวน : ?

โจ้วชวน : ปีกกล้าขาแข็งแล้วนี่ ถึงได้กล้าพูดกับผมแบบนี้

มือปิ่นไชเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : เมื่อคนเราใกล้ตาย ในใจก็คิดแบบนี้
กันทั้งนั้น ไม่มีเรื่องอะไรต้องกลัวแล้ว

โจ้วชวน : ...

ซูหลี่ไม่รู้ว่ามีผ่านพ้นวันนี้ไปได้อย่างไร รู้แค่ว่าหลังจากประชุมเสร็จ
ในตอนบ่ายและได้ปะทะกับโจ้วชวนอีกหนึ่งยก เขาก็ไม่ได้พูดกับเธออีกเลย
ไม่รู้ว่าเป็นเพราะโกรธเธออีกแล้วหรือเปล่า

...ทำให้เขาโกรธแล้ว เขายังโกรธง่ายเสียด้วย

หญิงสาวไม่รู้แม้กระทั่งหลังจากเลิกงานแล้วจะกลับห้องพักอย่างไร
เพราะในหัวเต็มไปด้วยเรื่องที่รบกวนจิตใจซึ่งเธอยังแก้ไขไม่ตกแม้แต่เรื่องเดียว
เมื่อถึงห้องพักก็ไม่อยากกินข้าวเลยแม้แต่หน่อย ดื่มน้ำเพียงสองอีกรองท้อง
เพื่อฝึกปู้กู่ชั้นพื้นฐานในอีกหนึ่งเดือนต่อจากนี้ แล้วนอนกลิ้งไปมาอยู่บนเตียง

สุดท้ายจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาวางกับว่ายอมรับชะตากรรม

หญิงสาวเปิดวีแชต กดไปที่รายชื่อผู้ติดต่อล่าสุด และเลือกบุคคล
ที่ชื่อว่า 'คุณแม่ชู' ที่เปรียบเสมือนความหวังสุดท้ายของเธอ...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิญมา : ...แม่

อีกฝ่ายตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว

คุณแม่ชู : เลิกงานแล้ว?

คุณแม่ชู : เพิ่งจะเลิกงานเอาตอนนี้ รถไฟใต้ดินต้องแน่นมากแน่ๆ
เลยใช้ใหม่

คุณแม่ชู : อ้อ ใช้สิ รูปร่างแบบกระดานโต้คลื่นของแกจะไปเบียดใครได้ล่ะ

คุณแม่ชู : ทำงานลำบากหรือเปล่า ตอนเรียนดีกว่าใช้ใหม่ล่ะ

ซูหลี่ '...'

ลำบากค่ะ

ระยะเวลาสั้นๆ เพียงสามเดือน ลูกสาวแม่ได้พบเจอคนมาหลายรูปแบบ
และขณะนี้กำลังจะเผชิญกับภัยพิบัติแล้ว... นิ้วมือเลื่อนไปบนแป้นพิมพ์
นับครั้งไม่ถ้วน ซูหลี่ลี้ล่อยู่นาน แต่เธอก็ไม่อาจพูดเรื่องที่ทำงานผิดพลาด
จนต้องถูกหักเงินเดือนและช่วยเหลือตัวเองแทบไม่ได้ อ้อมแอ้มอยู่นาน
จึงตอบกลับไปว่า 'ไม่ลำบากค่ะ' หลังจากนั้นก็คว้าโทรศัพท์มือถือลง

"เฮ้อ!..."

เธอเริ่มกลิ้งตัวไปมาบนเตียง เมื่อกลิ้งจนพอใจจึงเรียกความกล้าหาญ
กลับมาอีกครั้ง สูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ยังไม่ทันได้
พิมพ์ข้อความอะไรก็เห็นข้อความของแม่ส่งมาเป็นชุด...

คุณแม่ชู : พ่อถามว่าแกจะลาออกจากงานแล้วกลับมาบ้านเมื่อไร

คุณแม่ชู : ...อ้อ ใช่! พ่อยังบอกอีกว่าตอนนี้สำนักพิมพ์ใกล้จะไปไม่รอดแล้ว ยังจะเลี้ยงพวก บ.ก. ตัวเล็กๆ อย่างพวกแกได้อีกหรือ ขึ้นทำต่อไปก็เท่านั้น!

คุณแม่ชู : ถึงเมือง G จะมีผู้คนมากมาย แต่ใจจริงแล้วพ่อก็ยังห่วงแกอยู่ดี

คุณแม่ชู : เขาหางานไว้ให้แกตั้งนานแล้ว ถ้าทำงานนั้นไม่ไหวก็กลับมาสอบใบประกอบวิชาชีพครูแล้วไปสอนภาษาที่โรงเรียนประถมแถวบ้านเรา...ปีหนึ่งมีทั้งปิดเทอมฤดูหนาวและฤดูร้อน ดีมากเลยนะ

คุณแม่ชู : แม้รำคาญเวลาเขาพูดเป็นน้ำไหลไฟดับ แกว่าพ่อเข้าสู่วัยทองหรือยัง

คุณแม่ชู : ทั้งสามคนที่บ้านสอนหนังสือกันทั้งหมดตั้งแต่ประถมมัธยม ไปจนถึงมหา'ลัย บริการครบวงจร พ่อของแกนี่พูดได้น่าสนใจจริงๆ!

คุณแม่ชู : ลูกสาว แกควรจะมีอนาคตของแกไว้บ้างนะ ต้องเลี้ยงดูตัวเองให้ได้ ไม่ต้องแบ่งเงินเดือนอันน้อยนิดมาเลี้ยงครอบครัวหรอก ช่วงนี้พ่อแกเหมือนตาแก่โง่แก่คนหนึ่ง ถึงขั้นยึดบัตรกดเงินของแม่เพื่อไม่ให้แม่เอาเงินของตัวเองไปช่วยลูก!

คุณแม่ชู : แม่เห็นร่องเท้าคูหนึ่งในเถาเป่า แค่ว่าซื้อยังต้องเขียนคำร้องให้เขาแปดร้อยตัวอักษร แล้วยื่นเพื่อขอให้เขาจ่ายเงินให้อยู่เลย!

คุณแม่ชู : อัตราการหย่าร้างในวัยกลางคนสูงขึ้นมากกว่าครึ่ง ส่วนใหญ่เป็นเพราะคนในครอบครัวมีอาการประสาทนั้นแหละ

ซูหลี่ "..."

ยังไม่ทันได้พูดอะไรสักอะ แม่ของเธอก็บ่นออกมาเสียยืดยาว ซึ่งเล่าเรื่องอันน่าขมขื่นของตนให้เธอฟังเสียก่อน นอกจากนี้ความหมายในคำพูดยังทำให้เธอหตุหุไม่ใช่น้อย 'ฉันก็จนมากถึงขั้นที่ว่าอยู่ไม่ได้และ

อยากจะหย่าให้รู้แล้วรู้รอด แก่ไม่ต้องเสียเวลามาขอเงินจากครอบครัว เพราะนี่เป็นแผนร้ายของตาแกโง่งอย่างพอแก่!

...แบบนี้เขาเรียกว่าอะไรนะ สวรรค์ย่อมมีทางให้แก่นุชย์ แต่สวรรค์กลับลืมนุชย์นี้

ซูหลี่พิมพ์ข้อความที่มีน้ำตาซ่อนอยู่ว่า 'แม่ว่างใจเถอะค่ะ หนูมีเงิน' แล้วกดส่งไป จากนั้นก็วางโทรศัพท์มือถือลงและทำความเข้าใจเสียๆ อยู่วีซัณหนึ่งกับคำว่าชีวิตไม่มีอะไรให้อาลัยอาวรณ์อีกต่อไป...

เธอลั้นหวังถึงขีดสุดจนอยากเปิดหน้าต่างแล้วกระโดดตึกลงไป ไม่นานนักหน้าจอโทรศัพท์ก็สว่างขึ้น ครั้งนี้เป็นอาเชียงที่ส่งข้อความถึงเธอ

อาเชียง : ...นักวาดคนนั้นแก้ภาพร่างมาสามครั้งแล้ว ลองเปิดดูก่อน แล้วเตรียมคำพูดว่าจะปฏิเสธยังไงให้ทำร้ายจิตใจน้อยที่สุด ถึงแม้ว่าตอนนี้เธออยากจะด่าอย่างหยาบคายไปแล้วว่า 'ยายคนนี้วาดภาพโตะจินกับวาดภาพร่างอย่างกับเป็นคนละคนเลย'

อาเชียง : ตอนที่ฉันตามหาเขา เขาพูดชนะน่าเชื่อถือเลยนะว่าจะให้วาดรูปอะไรก็ได้หมด ตั้งแต่การวาดเสมือนจริงแบบ Impasto* ไปจนถึงการวาดภาพแอนิเมชันแบบ Cel Animation**...แต่พอถึงตอนส่งงานกลับได้ภาพที่ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย

อาเชียง : เตรียมติดต่อกับนางเจี้ยน หวังว่านัดตอนนี้ยังทัน อย่างมากที่สุดก็แพงกว่านัดหน่อย

* Impasto in Art เป็นเทคนิคที่ใช้ในการวาดภาพ โดยสีที่ถูกวาดลงบนพื้นผิวจะมีความหนามาก เมื่อแห้งแล้วจะทำให้ภาพดูมีมิติเสมือนจริงมากขึ้น งานศิลปะโด่งดังที่ใช้เทคนิคนี้คือ The Starry Night ของ Vincent Willem van Gogh หรือที่คนไทยรู้จักกันในชื่อวินเซนต์ แวน โก๊ะห์

** Cel Animation หรือแอนิเมชันแบบเซลลูลอยด์ เป็นการสร้างแอนิเมชันแบบดั้งเดิม โดยการวาดภาพแต่ละองค์ประกอบในฉากนั้นๆ ลงบนแผ่นใสและนำมาซ้อนกันโดยเรียงตามระยะความใกล้-ไกลของภาพ จนเกิดเป็นภาพเคลื่อนไหวในอริยาบถต่างๆ

ซูหลีตอบอาเซียงแค่คำว่า 'ตกลง' จากนั้นจึงเปิดดูภาพร่างครั้งสุดท้ายที่หมิงจิ่วส่งมาในคิวคิวเพียงครู่หนึ่ง... ดีกว่าครั้งที่แล้วขึ้นมาเล็กน้อย แต่ก็แค่เล็กน้อยจริงๆ... ทว่าสามารถมองออกได้ว่าหมิงจิ่วตั้งใจทำงานอย่างขยันขันแข็งและเห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายแก้ไขตามคำแนะนำของซูหลีโดยการดูผลงานของแม่นางเจียนประคบ อย่างไรก็ตามทักษะการวาดภาพของหมิงจิ่วมีข้อจำกัด เนื่องจากโครงสร้างร่างกายของตัวละครและแสงยังไม่กลมกลืนกัน...

หากลอกเลียนแบบแล้วยังไม่ได้เรื่อง ทำไมไม่ใช้คนที่เป็นตัวต้นฉบับไปเลยล่ะ

ในเมื่อหมิงจิ่วไม่สามารถวาดปก 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ออกมาได้สำเร็จ... อย่างบอกอย่างสำคัญที่สุดของหนังสือคือเนื้อหาสาระด้านใน เพราะมนุษย์เรากำหนดไว้ให้มีดวงตาเพื่อตัดสินความชอบจากรูปลักษณ์ภายนอก หากใช้ภาพประกอบที่ดูไม่ได้ เกรงว่าการใช้พื้นหลังสีขาวตัวหนังสือสีดำที่เขียนบนหนังสือไว้ว่า 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' น่าจะดีกว่าการใช้ภาพวาดที่ไม่น่ามองนี้เสียด้วยซ้ำ...

ซูหลีถอนหายใจ ไม่ได้ตอบกลับหมิงจิ่วไปชั่วขณะหนึ่ง เวลานี้เธอรู้สึกว่าสมองกำลังจะระเบิด... จากนั้นก็พิมพ์ข้อความห้าพยางค์ส่งไปในกลุ่มด้วยความลำบากใจว่า 'ยังไม่ค่อยสมบูรณ์' และใช้สายตาจับจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถืออยู่นาน ก่อนจะตัดสินใจปลดต้นกวดหมิงจิ่ว ทั้งยังโทรศัพท์ไปแจ้งโจ้วชวนเพื่อไว้หน้าเขา

สิ่งที่ซูหลีคาดไม่ถึงคือเฟิ่งจะโทรไป กลับพบเจอปัญหาทันที...

โทรศัพท์ที่ดังขึ้นสองครั้งก็มีคนรับสาย ชายหนุ่มรับโทรศัพท์ "ฮัลโล" ยังไม่ทันเอ่ยคำใด ซูหลีก็พูดขึ้นมาเร็วๆ

"อาจารย์คะ หมิงจิ่วส่งภาพร่างที่สามมาแล้วนะคะ ไม่ทราบว่าคุณเห็นไหม... อย่างถามว่าทำเสร็จหรือยัง แคลายเส้นก็คนละระดับกับแม่นางเจียนอย่างสิ้นเชิง สำนักพิมพ์อยากจะมอบหมายงานให้กับผู้ที่สร้างสิ่งที่ดีที่สุด

ให้กับคุณและเต็มใจจ่ายเงินด้วย เราไม่จำเป็นต้องผ่อนปรนหรือลดระดับความต้องการของเราลง..."

"คุณรอสักครู่ เรื่องนี้ไว้ค่อยคุยกันพรุ่งนี้ ตอนนี้ผมไม่ว่าง" โจ้วชวน ชัดจังหวะชูหูลี้ด้วยน้ำเสียงเฉยเมย

ชูหูลี้ตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็รู้สึกปวดหัวราวกับว่ามันจะแยกออกจากกัน เหมือนมีบางอย่างมารัดไว้ข้างในจนแน่นตึงและมีเสียงดัง 'ผิง!' ตอนนี้ความโกรธที่สั่งสมมาเป็นเวลานานดูเหมือนจะพบทางออกแล้ว และมันก็เริ่มโหมกระหน่ำชัดสาตเข้ามา...เธอกำโทรศัพท์ในมือไว้แน่น

"จะรออะไรอีกล่ะคะ ฉันต้องเร่งทำ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ให้ทันงานหนังสือในเดือนธันวาคมนี้ เรื่องนี้ดีต่อทั้งฝ่ายขายและสำนักพิมพ์ หยวนเวียเอง อีกทั้งสำนักพิมพ์ได้ระบุข้อกำหนดไว้อย่างชัดเจนแล้ว ถ้าทำไม่เสร็จทุกคนก็เตรียมถอดคอกระโดดลงน้ำไปพร้อมๆ กันได้เลย... เดิมทีวันจันทร์นี้ต้องให้แม่นางเจียนดำเนินงานต่อ แต่ทางเราดัดสินใจที่จะเคารพความชอบส่วนตัวของอาจารย์จนทำให้พวกเราต้องกั๊กพันรอนล่าช้าไปเกือบหนึ่งสัปดาห์ และคงจะให้สัปดาห์นี้จบลงแบบไม่มีความคืบหน้าไม่ได้เป็นอันขาด!" ชูหูลี้พูดเสียงสูง "อาจารย์คะ ได้โปรดเห็นใจในความยากลำบากของ บ.ก. อย่างเราบ้างเถอะค่ะ! เดิมทีสำนักพิมพ์ตัดสินใจจะใช้แม่นางเจียนเป็นนักวาดแต่คุณไม่แฮปปี้ พวกเราก็กเคารพความคิดเห็นของคุณและไปหานักวาดคนอื่นมาให้ แต่นักวาดที่คุณเลือกมากลั้มิคุ้นสมบัติไม่เหมาะสม จะมาโทษพวกเราหรือคะ"

"..."

"คุณหานักวาดที่เหมาะสมไม่ได้และปล่อยแม่นางเจียนที่เป็นผู้เหมาะสมไป แล้วคิดจะมานั่งมเข็มในมหาสมุทรต่อไปฉันหรือคะ! ถ้าอย่างนั้นการประชุมสัปดาห์หน้า คุณช่วยสอนฉันหน่อยว่าจะบอกเรื่องนี้กับอาจารย์ชยายังไง ถ้าหากฉันจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเองก็ต้องโดนตำหนิ นี่ฉันยังโดนตำหนิไม่พออีกหรือคะ ทุกวันนี้ยังต้องเป็นแพะรับบาปให้พวกคุณ..." เมื่อชูหูลี้

เริ่มพูดก็ยิ่งหัวร้อน ยิ่งพูดก็ยิ่งเกิดโทสะจนตัวสั่นเต็มไปหมด "รบกวนพวกคุณช่วยแยกแยะเรื่องงานและความบันเทิงให้ชัดเจนกว่านี้อีกนิดหนึ่ง ก่อนที่จะสนทนากับรบกวนช่วยทำงานของตัวเองให้ดีกว่าเดิม ไม่ว่างานอะไรก็ให้เป็นแบบนี้ซะหมด ต้องผิดพลาดอยู่ตลอด ก่อเรื่องวุ่นวายจนคนอื่นไม่มีข้าวจะกินและไม่มีบ้านให้กลับ แบบนั้นมีความสุขพอไหม พอใจแล้วหรือยัง"

"..."

ปลายสายเงียบไป ชูหูลี้จึ่งพูด "อัลโหล" ออกมาอย่างมีน้ำโห...สิ่งที่เรียกว่า 'เคารพผู้เขียน' และ 'นับถือครูบาอาจารย์' ทั้งหมดล้วนถูกโยนทิ้งออกไปไกลแล้ว!

ทั้งหมดต้องโทษพวกเขาที่รู้จักแต่การสร้างปัญหา สร้างปัญหา และสร้างปัญหา!

ถ้าไม่ทำให้คนอื่นต้องมีชีวิตอย่างทุกข์ทรมาน มันจะอยู่ไม่ได้สักวันเลยใช่ไหม!

ตอนนี้ชูหูลี้ถูกทำให้โมโหประกอบกับไม่มีบ้านให้กลับและกังวลว่าจะไม่มีข้าวกิน เมื่อความโกรธของเธอพุ่งถึงขีดสุด จักรวาลแห่งนี้ก็กลับจะระเบิดเต็มที ในที่สุดปลายสายก็มีปฏิกิริยาตอบสนอง...

"พูดพอแล้วหรือยัง"

เสียงของโจ้วชวนฟังดูเหนื่อยและอ่อนเพลียเล็กน้อย...

"ตอนนี้ผมอยู่ที่โรงพยาบาลสัตว์แถวๆ ถนนจินฮวา คุณมีธุระอะไรก็มาคุยกับผมได้นะ ไม่จำเป็นต้องเสียงดังโหวกเหวกโวยวายอยู่ตรงนั้น แต่ว่าถ้าคุณมาต้องควบคุมเสียงของตัวเองให้ดี มิฉะนั้นคนในโรงพยาบาลสัตว์จะไล่คุณออกไป"

"..."

ถนนจินฮวา?

ไม่ไกลจากที่พักของเธอมากนัก หากนั่งรถไปก็ใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาที

เมือง G?

ผู้ชายคนนี้กลับมาแล้ว?

ไม่ได้ลาพักผ่อนครั้งเดือน?

ซูหลิ่ไบหน้าสับสน งงจนลืมนำ "คุณกลับมาแล้วหรือ ทำไมถึงรีบกลับ
ละคะ แล้วคุณไปทำอะไรที่โรงพยาบาลสัตว์"

"ตอนบ่ายเออร์โกว์ออกไปเดินเล่นข้างนอกแล้วไปกั๊กกับสุนัขเยอรมัน
เชพเพิร์ด* จากชุมชนอื่น สุนัขตัวใหญ่ขนาดนั้น เด็กที่รับผิดชอบพาเดินเล่น
ของร้านรับฝากสัตว์เลี้ยงลากไว้ไม่อยู่ ทำให้เออร์โกว์โดนกัดตรงขากรไกร
และหางจนเป็นแผลต้องเย็บ เจ้าของร้านรับฝากสัตว์เลี้ยงโทรมาถามผมว่า
ต้องทำยังไง ผมเลยเดินทางกลับโดยเลือกเที่ยวบินตรงและเร็วที่สุด" โจ้วชวน
พูดเบาๆ "แผลลึกมากและเพ่งเย็บ เลยเข้าไปในกรงไม่ได้เพราะยาสลบ
ยังไม่หมดฤทธิ์ ผมจึงต้องคอยเฝ้าดูอาการ"

"..."

เออร์โกว์ได้รับบาดเจ็บ?

แท้จริงแล้วที่โจ้วชวนหายไปทั้งปายเพราะอย่างนั้นเอง เขาไม่ได้โกรธ
จนระเบิดออกมา แต่ทว่ารีบนั่งเครื่องกลับมาที่เมือง G เพื่อมาจัดการเรื่องนี้?

ขณะที่ถือโทรศัพท์ซูหลิ่รู้สึกมึนงงเล็กน้อย ความโกรธของเธอหายวับ
ไปในทันทีเมื่อได้ยินเสียงที่อยากจะซ่อนความเหนื่อยล้าของโจ้วชวน อยู่ๆ
ก็อยากขอโทษที่ใจร้อนตะคอกใส่คนอื่น... เธอถือโทรศัพท์ในมือแน่นขึ้น
เริ่มรู้สึกว่าการจริงแล้วโจ้วชวนก็ไม่ได้ทำผิดอะไร ดึกคืนขนาดนั้นแล้ว
ถ้าไม่มีอะไร ใครจะไม่อยากพักผ่อนบ้าง แต่ที่เธอทนทำงานหนักเช่นนี้ได้
เพราะ...

เธอเป็นคนขี้งาน แต่โจ้วชวนไม่ใช่ และยิ่งตอนนี้เออร์โกว์ได้รับบาดเจ็บ
อีก เพียงแค่นี้ถึงเออร์โกว์ที่ปกติแล้วจะถูกเลี้ยงอย่างอิสระในบ้านด้วย

* เยอรมันเชพเพิร์ด มีอีกชื่อหนึ่งคืออัลเซเชียน เป็นสุนัขที่มีความโดดเด่นในเรื่องของความเฉลียวฉลาดและ
ฝึกง่าย มักนำสุนัขสายพันธุ์นี้มาใช้ในสายงานตำรวจ การกู้ภัย หรือนำทางคนตาบอด

ความรักและเอ็นดู แม้แต่กินโจ๊ก โจ้วชวนก็ยังกินโจ๊กเปล่าๆ แล้วจะเพิ่มเนื้อในโจ๊กให้เออร์โกวแทน...ตอนนี้เขาต้องปวดใจมากแน่ๆ

เมื่อคิดเช่นนี้เธอก็รู้สึกผิดขึ้นมา...

หญิงสาวก้มหน้าลง หนึ่งไปลักพัก จากนั้นก็เงยไปทั้งสองฝ่าย เธอพูดอย่างตรงไปตรงมาว่า "ขอโทษค่ะ"

ไม่มีเสียงตอบรับจากปลายสาย

โจ้วชวนหยุดชะงักไปครู่หนึ่งและไม่ได้เอ่ยคำใด แต่ไม่นานนักก็ถามขึ้นมาลอยๆ ว่า "ถ้าอย่างนั้นคุณก็มาหาสิ?"

เสียงของชายหนุ่มแหบเล็กน้อย ไม่เหมือนประโยคคำถาม เมื่อเสียงนั้นกระทบโสตประสาท หัวใจซูลี่ก็เต้นผิดจังหวะ

...ไปได้ไหม แต่ฉันจะไปทำไม

...แต่ตอนนี้เออร์โกวจะเป็นยังไงบ้างนะ

...ไม่น่าเจ็บหนักหรอกมั้ง

...ได้ยินมาว่าถ้ายาสลบยังไม่หมดฤทธิ์ สุนัขอาจจะมีการคลั่งไคล้และอาเจียน อาจารย์นักแสดงสนใจหาคนมาดูแลเออร์โกวสักคนไหมนะ

...เออร์โกวอาจจะขวัญเสียไปแล้ว?

...เราคงไม่ได้กอดเออร์โกวร้องให้ขี้มูกไปตอนที่ยาสลบยังไม่หมดฤทธิ์หรอกนะ ไม่ว่ายังไงเขาก็คือท่านเทพนะ จะขายขี้หน้าเอา!!!

ในหัวมีความคิดเหล่านี้ผุดขึ้นมาเต็มไปหมด ซูลี่พูดใส่โทรศัพท์อย่างอ้ออึ้ง "เอ่อ" จากนั้นก็พูดต่อว่า "อ้อ" ไม่ทันได้คิดอะไรก็วางสายแล้วคว้ากุญแจสวมรองเท้าลงตึกไป...

หลังจากนั้นประมาณยี่สิบห้านาที

ซูลี่หายใจกระหืดกระหอบเนื่องจากวิ่งมาตลอดทาง เธอผลักประตูเข้าไปในโรงพยาบาลสัตว์ตามที่โจ้วชวนบอก...ฟ้าเริ่มมืดลง ด้านในโรงพยาบาลสัตว์เต็มไปด้วยพ่อแม่วัยหนุ่มสาวที่พาลูกๆ มาอาบน้ำ ดัดแต่งขน

และมาพบสัตว์แพทย์หลังเลิกงาน...เสียงหมาแมวที่ร้องขำก็มีชีวิตชีวา
เหลือเกิน สัตว์แพทย์ในชุดขาวเดินไปมา ท่าทางดูงานยุ่งกันทุกคน

มองหาโจ้วชวนไม่ใช่เรื่องยาก เพราะท่ามกลางผู้คน que เดินขวักไขว่กัน
ไปมา มีเพียงเขาเท่านั้นที่อยู่ในมุมมืด...ชายหนุ่มผู้สวมเสื้อสเวตเตอร์แบบ
ลำลองนั่งฟังอยู่ที่มุมหนึ่ง ก็หันมาจ้องมองเจ้าอลาสกัน มาลามิวต์สีน้ำตาล
ตัวใหญ่ที่อยู่บนเตียงข้างกายเขา โจ้วชวนขมวดคิ้วเล็กน้อยและใช้ปลายนิ้ว
อันเรียวยาวดันลิ้นของเจ้าเออร์โกวที่ห้อยออกมานอกปากกลับเข้าไปข้างใน
จากนั้นก็หลับใหลที่ปลายจมูกมันอย่างแผ่วเบา...

ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ ท่าทางดูนิ่งขรึมเล็กน้อย

เมื่อซุหลี่เห็นสีหน้าและท่าทางที่ดูสงบของเขาก็รู้สึกวางใจ เมื่อเดิน
เข้าไปใกล้ หญิงสาวลดฝีเท้าลงอย่างไม่รู้ตัวราวกับกลัวว่าจะทำให้
เจ้าสิ่งบอบบางตรงหน้าตื่นตกใจ...ขณะที่เดินไปถึง เจ้าสุนัขตัวโตที่นอน
หันหลังให้เธออยู่บนเตียงก็ขยับหู ส่วนชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นมา

สายตาของทั้งคู่ประสานกันไปในไม่กี่วินาที จากนั้นก็มีความเงียบงัน
เข้ามาแทน

ชายหนุ่มไม่มีท่าทีผิดปกติใดๆ ทว่านัยน์ตาสีน้ำตาลของเขาดูบไหว
เล็กน้อย เขาจ้องคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า ทันใดนั้นก็เผย
รอยยิ้มจางๆ ออกมา

"สวมรองเท้าสลิปข้างแล้ว คุณรีบร้อนอะไร"

ซุหลี่ "..."

เธอก็้มลงมองตามสายตาที่จับจ้องของชายหนุ่ม และแน่นอนว่าเธอ
สวมรองเท้าสลิปข้างจริงๆ ขณะที่จ้องมองรองเท้าที่ตนใส่สลิปข้าง อยู่ๆ
ในใจก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ค่อยจะปกตินัก

เขาถามเธอว่ารีบร้อนอะไร

อันที่จริงแล้วคำถามนี้ เธอเองก็ตอบไม่ได้เช่นกัน

บทที่ 34

ซูหลี่ "..."

"ฉันก็แค่นี้ไม่ได้แบ่งแยกซ้ายขวา ทำไมเหรอะ!"

"ก็ไม่มีอะไร แค่นี้เคยพบเคยเจอคนเงี้ยแต่ยังมั่นใจขนาดนี้... คุณพูดออกมาอย่างมั่นใจเลยขนาดนี้แล้วจะหน้าแดงทำไมกัน"

...ตาคนชื้อคนนี้ ดูไม่ออกเหรว่าอะไรที่เรียกว่าหน้าแดง อะไรที่เรียกว่าแก้มแดงเปล่งปลั่งอย่างเป็นธรรมชาติของสาววัยใส

ซูหลี่รู้สึกอายจนน้ำตาจะไหล เธอยังเดินอย่างฉับไวตอนที่เพิ่งลงจากรถแท็กซี่ แต่ตอนนี้หลังจากรู้ว่าตนใส่รองเท้าส้นข้างก็เหมือนกับจะเดินไม่ได้ขึ้นมาทันที จากก้าวเดินอย่างคล่องแคล่วและไม่สะทกสะท้านใดๆ กลายเป็นก้าวเดินไปสองก้าวก็อ่อนปวกเปียกแล้ว ชายหนุ่มบังเอิญได้ยินเสียงเธอถอนหายใจออกมา เขาจึงลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้แล้วขยับให้เธอนั่งแทน

ซูหลี่กำลังคิดอยู่ว่าไม่จำเป็นต้องตอบคำถามยากๆ ที่เขาคนนั้นเพิ่งถามขึ้นมา ดังนั้นจึงถือโอกาสนั่งลง ขณะก้มหน้าก้มตาเปลี่ยนรองเท้าก็ถามขึ้น

"อาจารย์ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ"

"ผมจะเป็นอะไร ไม่ได้ไปกัดกับคนอื่นแล้วโดนเย็บที่ขากรรไกรกับหาง

สักหน่อย"

ขณะที่โจ้วชวนพูดก็ยื่นมือไปลูบหัวของเจ้าเออร์โกว แต่ดูเหมือนมันจะได้ยินน้ำเสียงเสียตีสองเจ้านาย จึงยกหัวแล้วสะบัดมือของเขาให้ออกห่าง ชายหนุ่มจึงโวยวายแล้วดันหัวของมันกลับไปทีเดียว

ซูหลี่ยื่นหน้าเข้าไปดูเออร์โกว แผลถูกเย็บบริเวณคาง ส่วนขนบริเวณหาง ก็ถูกโกนเพื่อฉีดยาและเย็บแผล เหลือเพียงหางโล้นๆ และปลายหางที่มีขนอยู่กระจุกหนึ่งราวกับสิงโตน้อย ดูน่าเกลียดแปลกๆ...ขณะนี้เหมือนว่า ยาสลบยังไม่หมดฤทธิ์ เจ้าสุนัขตัวโตหุบปากไม่ได้ น้ำลายจึงไหลย้อยเต็มเตี้ย

หญิงสาวคิดแล้วถามขึ้นมาอีกครั้ง "ถ้าอย่างนั้นเออร์โกวไม่เป็นไรใช่ไหมคะ"

"ได้ยินว่าเพราะถูกกัดเข้าที่ขากรรไกร เลือดเลยไหลเยอะมาก ทำเอาสาวน้อยที่ทำงานร้านรับฝากสัตว์เลี้ยงตกใจจนร้องให้...ตอนนี้ดูแล้วก็ยังโอเคอยู่นะ ยังมีชีวิตอยู่"

ซูหลี่ลองยื่นมือออกไป เมื่อเห็นว่าเออร์โกวไม่ได้รังเกียจ เธอจึงลูบหัวของมันอย่างเบาเมื่อ "ชนะไหม"

โจ้วชวน "..."

ชายหนุ่มไม่มีคำพูดใด เพียงแต่ใช้สายตามองเธออย่างตรงไปตรงมา หญิงสาวเก็บมือกลับมาที่เดิม ท่าที่เก๋เล็กน้อย

"ไหนๆ ก็กัดกันแล้ว ฉันเลยถามผลแพ้ชนะดู"

"คุณนี่ความคิดมีปัญหานะ ต่อไปถ้าคุณมีลูก คุณต้องสอนพวกเขาให้เป็นเด็กอนุบาลจอมเผด็จการแน่นอน" โจ้วชวนจ้องมาที่เธอครู่หนึ่งแล้วพูดซ้ำๆ "...หูของสุนัขเยอรมันเชพเพิร์ดตัวนั้นถูกตึงจนฉีกออกมาครึ่งหนึ่ง เยอรมันเชพเพิร์ดเป็นเพียงสุนัขที่มีรูปร่างใหญ่ ส่วนนอกลาสกัน มาลามิวต์เป็นสุนัขที่ใหญ่โตมโหฬารและมีน้ำหนักรวมมากกว่าสุนัขเยอรมันเชพเพิร์ดครึ่งหนึ่ง" ได้ยินว่าคนจูงพยายามดึงเจ้าเยอรมันเชพเพิร์ดออกจากใต้อุ้งเท้า

ของเจ้าเออร์โกวอย่างเต็มกำลัง เจ้าหมายักษ์ตัวนี้มีแรงมหาศาลจนสุนัขอีกตัวลุกไม่ขึ้น...ไม่อย่างนั้นมันจะโดนกัดที่คางได้อย่างไร"

"..." ชูหลี่ลูบหูของเจ้าเออร์โกวอย่างเบาเมื่อ "โอเค ถ้าอย่างนั้นอาหารสุนัขหม่อนนั้นก็ไม่ใช่เสียเปล่า"

คอสเพลย์องค์ชายโจวชวนผู้อ่อนโยนดังหยกผู้นี้ยังถือโอกาสคุยโวโอ้อวด ช่างสมกับเป็นนักเขียนจริงๆ แม้ว่าเธอจะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ แต่พอได้ฟังที่เขาเล่ามาก็เห็นทั้งภาพและได้ยินเสียงอย่างเต็มอรรถรส...ชูหลี่เกาหูของเจ้าเออร์โกวอย่างแผ่วเบา อดกลั้นที่จะไม่ชมมันว่า 'เจ๋งไปเลย' เพราะกลัวโดนแหวะว่าความคิดมีปัญญา จึงทำได้เพียงพูดอ้อมๆ

"ดูไม่ออกเลยนะเนี่ยว่าแกจะมูทะลุตุตันพอตัว"

ตอนนี้เออร์โกวต้องเผชิญกับใบหน้าที่เคร่งเครียดของเจ้านาย ดังนั้นเมื่อมันรู้สึกได้ถึงความอ่อนโยนที่รอคอยก็อยากจะใช้ช่วงเวลานี้เร็วๆ จึงร้องคร่ำครวญหึงๆ ด้วยความเจ็บปวด หางที่โดนเย็บยังเจ็บอยู่จึงแกว่งไปมาไม่ได้...

โจวชวนมองเห็นภาพที่ไม่น่ามองของสุนัขตนจึงสะกดอารมณ์แล้วถือโอกาสหมุนตัวมานั่งลงข้างกายชูหลี่ หญิงสาวก็เหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงเก็บมือกลับมา ยึดตัวตรงแล้วถาม

"อาจารย์คะ อาจารย์ลงเครื่องมาแล้วก็ตรงดิ่งมาที่นี่เลยใช่ไหม ได้กินข้าวเย็นแล้วหรือยัง ฉันจะไปหาซื้ออะไรมาให้คุณกิน..."

ขณะที่เธอกำลังพูดก็ลุกขึ้นยืน โจวชวนจึงพูดออกมาเพียงสั้นๆ ว่า "นั่งลง"

ชูหลี่ทำปากขมขมบิแล้วนั่งลงด้วยท่าทางเหมือนกับว่า 'นายท่านสั่งให้ข้านนั่งลง'...ชายหนุ่มใช้สายตามองไปทั่วใบหน้าเธอ จากนั้นก็ค่อยๆ ถาม

"ที่เรียกให้คุณมานี้ก็เพื่อส่งข้าวให้ผมเหร"

"..." หรือว่าไม่ใช่

"...ไม่ได้กินสักมื้อไม่หิวตายหรอก ที่คุณมาหาผมที่นี่ไม่ได้มีอะไรหรือ พุดมาได้เลย เกิดเรื่องอะไรขึ้น" ชายหนุ่มทำหน้าเสียงฮึดฮัดเบาๆ "ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านักวาดแค่คนเดียวจะทำให้คุณโมโหได้ขนาดนี้ ทำเสียงกระซอกโฮกฮาก ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลย คุณก็ทำราวกับเป็นสุนัขโดนเหยียบหาง..."

เมื่อพุดถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นขึ้นมา ชูหลี่ก็หน้าแดงวาบ "ฉันขอโทษคุณไปแล้วไม่ใช่เหรอคะ"

"ผมรู้แล้ว" โจ้วชวนไม่แสดงสีหน้าใดๆ "มันยากที่จะเข้าใจ เลยอยากจะฟังคุณพูดอีกรอบ"

"..." ชูหลี่มองใบหน้าอันหล่อเหลาแต่แสนเยือกเย็น ประมาณครึ่งชั่วโมงที่แล้วอาจมีบางอย่างมาตลึงถึงรู้สึกว่าเขาไม่เหลือใครและน่าสงสารเป็นพิเศษ

"ใช่ค่ะ ฉันพบปัญหาในที่ทำงาน นอกจากความคับหน้าของ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' จะไม่ค่อยราบรื่นแล้ว 'ของขวัญที่สมบูรณ์แบบ' ก็ยังประสบปัญหาอีกด้วย...จำวันนั้นที่ฉันโทรหาคุณแล้วหายไปจากสายสักพักหนึ่งได้ไหม เรื่องมีอยู่ว่าวันนั้นเสียเวลา เหล่าเหมียวจึงสั่งให้ฉันไปดูใบสั่งซื้อของที่ระลึกของหนังสือ 'ของขวัญที่สมบูรณ์แบบ' ตอนนั้นฉันเหนื่อยๆ คุยโทรศัพท์กับคุณอยู่ ฉันก็เลยดูแค่ผ่านๆ ไม่นานก็เกิดปัญหา..."

"ปัญหาอะไร"

"จำนวนการผลิตของที่ระลึกผิดพลาด พวกเราทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการทำสัญญาสั่งซื้อโดนเทศนากันไปชุดหนึ่ง แถมยังถูกหักเงินเดือนอีก!" ชูหลี่หายใจเข้าออกถี่ๆ "และแย่ที่สุดในตอนนี้ก็คือเจ้าของห้องพักแจ้งให้ฉันชำระเงินค่าเช่าสามเดือน..."

"คุณแสดงละครได้หลายภาคเลยนะเนี่ย"

"ฉันก็รู้สึกเหมือนกันว่าวันเวลาได้เคลื่อนผ่านไปได้อย่าง so drama ชีวิตคนคนหนึ่งทำไมถึงได้ช่วยขนาดนี้ ตอนนี้ฉันกำลังเผชิญกับคำถามที่ตอบได้ยากมากว่าจะนอนข้างถนนหรืออดตายดี"

"ขอเงินจากที่บ้านสิ ครอบครัวคุณจะทนเห็นคุณลำบากจนอดตาย"

เขียวเธอ"

"ฉันเคยลองดูแล้ว แต่ว่าพ่อกำลังรอให้ฉันลำบากจนใกล้จะอดตาย แล้วหันกลับไปพึ่งที่บ้าน หลังจากนั้นก็จะบังคับให้ฉันกลับบ้านไปเป็นครูสอนภาษาจีนที่โรงเรียนประถม..."

พ่อได้ยินคำว่า 'ครูสอนภาษา' สีพยางค์นี้ ใจัวชวนก็แสดงท่าทางเยาะเย้ยออกมา เหมือนกับว่าเป็นทางเลือกที่แย่มากจนน่าตกใจ... ส่วนซูหลี่ก็เหมือนกับพบเจอคนที่รู้จักตัวตนของเธอ

"ใช้ไหมล่ะคะ เป็น บ.ก. มันก็ดีอยู่แล้ว เพิ่งจะเซ็นสัญญา 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ไป ไหนจะ 'สวนสนุกที่หายไป' อีก กำลังเป็นดาวดวงใหม่ที่รุ่งพุ่งแรงในโลกแห่ง บ.ก. จะให้ฉันไปเป็นครูสอนภาษาได้ยังไง!"

ใจัวชวนนั่งมองซูหลี่ที่กำลังบ่นกระปอดกระแปดไม่จบไม่สิ้น ทันใดนั้นก็คิดขึ้นมาว่าจะทำอย่างไรกับคืนนี้ดี เพราะอยู่ที่นี้ดูแลสุนัขเฝ้าตัวหนึ่ง ที่ไปมีเรื่องก่อกวนสุนัขตัวอื่นจนเกือบเอาตัวเองไม่รอดมาครึ่งคืน...

อยู่ๆ ก็มีหญิงสาวที่ชีวิตเต็มไปด้วยเรื่องราวอันแสนทุกข์ระทมขมขื่นเดินเข้ามา

...เหมือนเขาเป็นพี่ชายที่รู้ใจ

ขณะที่ใจัวชวนกำลังตำหนิตนเองอยู่ในใจ ไตรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เขาหยิบมันมาดูเพียงครู่ก่อนจะกดวงสาย

อย่างไรก็ตามอีกฝ่ายยังโทรเข้ามาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เขาจึงต้องหยิบมันขึ้นมาดูอีกครั้ง ขมวดคิ้วเล็กน้อยและกดวงสาย ระหว่างนั้นอยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีสายตาที่มองมาจากด้านข้าง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยก็พบว่าซูหลี่กำลังจ้องมองมาอย่างเงิบงันด้วยใบหน้าเหมือนกับถามว่า 'ก่อนหน้าที่คุณก็กดตัดสายฉันแบบนี้?'

ใจัวชวนถาม "มองอะไร"

หญิงสาวเบือนหน้าออกไป ใจัวชวนก้มหน้าก้มตามองดูไตรศัพท์มือถืออีกครั้ง ลังเลอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็กดรับสาย

"ฮัลโล" เขาหยุดพูดไปชั่วขณะแล้วพูดขึ้นมาอีกครั้ง "พ่อ?"

ซูหลี่ได้ยื่นกีตาร์หน้ายกดูอย่างเห็นแล้วหันกลับมาทันที โจ้วชวนเองก็คาดการณ์ไว้แล้วว่าเธอจะมีท่าทีเช่นนี้จึงจึงกลับไปอย่างดูเดือด แล้วใช้มืออีกข้างที่ไม่ได้จับโทรศัพท์จับคางเธอเพื่อให้หันหน้าไปทางอื่น...

เธอบัดมือของเขาออก ท่าทางเขาเหมือนกับตอนที่เออร์โวกำลังรอให้เขาป้อนอาหารกระป๋องอย่างไรวางนั้น ต่างกันเพียงเล็กน้อยตรงที่เออร์โวก่อนมีหูสองข้างอยู่บนหัวและส่ายหางไปมา!

"ผมอยู่ข้างนอก...พ่อรู้ได้ยังไงว่าเออร์โวก่อไปก่ดกับสุนัขตัวอื่น ปากของเจ้าเจียงอวี่เฉิงไม่ได้รูดซิบอีกแล้ว!"

ผมไปพักผ่อนที่เมือง B เลยฝากไว้ที่ร้านรับฝากสัตว์เลี้ยง...ทารุณกรรมอะไรกัน พุดตี่ๆ นะครับ กินดีอยู่ดี ค่าใช้จ่ายสองร้อยห้าสิบบหยวนต่อวัน ส่วนอาหารกระป๋องก็เอามาจากบ้านเอง ทุกวันเขาจะพามันออกไปเดินเล่นหนึ่งชั่วโมง ผมทารุณกรรมใครกัน

เย็บไปแล้วสองเข็ม ไม่เป็นไรแล้ว...อีกสักพักถ้ายาสลบหมดฤทธิ์ก็จูงกลับบ้านได้แล้ว...ทำไมจะกลับบ้านไม่ไหว ถูกกีดตรงที่ขากรรไกรกับหางขาไม่ได้ขาดสักหน่อย! ถ้าไม่给我จูงมันกลับจะให้ผมเอามันี่หลังกลับมาใหม่!

ทำไมอยู่ๆ ถึงมาจัดแจงให้ผมกลับบ้านเพื่อเข้าร่วมประชุมสมาคมนักเขียนในสัปดาห์หน้า แล้วพามันกลับไปด้วย ผมบอกแล้วไงว่าไม่เข้าประชุม! และจะไม่เอาสุนัขให้ใครทั้งนั้น...อายุปุนนี่แล้วยังจะมาแย่งสุนัขกับลูกชาย พ่อเนี่ยเป็นคนแก่ที่ไม่รู้จักเคารพตัวเองเอาเสียเลย!"

น้ำเสียงของโจ้วชวนนั้นมีทั้งแบบไม่อยากจะพูด หมดหนทาง บันดาลโทษะ ไปจนถึงจนปัญญา...และแล้วสีหน้าของเขาก็ดีขึ้น...ซูหลี่นั่งยองๆ พังอยู่ข้างกายเขาอย่างสนใจ ทำให้โจ้วชวนที่กำลังคุยส่ายอยู่หันมาแย่งโทรศัพท์ในมือของเธอ เปิดไปที่โน้ตและพิมพ์ด้วยมือข้างเดียว...

'เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคุณ คุณเจอสุนัขแล้ว พุดธูระจบแล้วก็กลับไปเถอะ ต้องไปหาแม่หางเจียนมาวาดปกจะได้ทันเวลา ก่อนที่ผมจะเปลี่ยนใจ ลาก่อน'

ซูหลี่คว้าโทรศัพท์มือถือกลับมาและพิมพ์ข้อความเช่นกัน

'ไม่เป็นไร นั่งอีกสักพักก็ได้'

โจวชว่น "..."

'พรุ่งนี้ไม่ไปทำงานเหอ'

ซูหลี่พิมพ์ตอบ

'ไม่เป็นไร ฉันทัน...'

ยังพิมพ์ไม่ทันเสร็จ โทรศัพท์มือถือก็ถูกแย่งไป หญิงสาวเงยหน้า ขึ้นมาเจอกับนัยน์ตาสีน้ำตาลคู่ นั้นพอดี เขาสบตาเธอและพูดออกมาหนึ่งประโยคว่า "ยัดทรัพย์" จากนั้นจึงนำโทรศัพท์มือถือของเธอใส่เข้าไปในกระเป๋าเสื้อแล้วคุยสายต่อไป...

"ผมบอกแล้วว่าจะไม่เข้าร่วมการประชุมสมาคมนักเขียน ทำไมถึงดื้อแบบนี้"

แค่เข้าร่วมประชุมก็ไม่อยากไปแล้ว คราวนี้จะให้เข้าประชุมแล้วเอาสุนัขผมไปอีก ทำแบบนี้ผมยิ่งไม่อยากไป... ทักชะการเจรจาของพ่อแย่มาก นอกจากพ่อแล้ว ไม่มีใครทำเรื่องแบบนี้ได้อีกแล้ว

ไม่มีอะไรต้องพูดแล้ว ไม่พูด

จะทำไมล่ะ! ตอนนี้อปากของเออร์โกวหุบไม่ลงแล้ว หางก็โดนโกนเหมือนคนหัวล้าน ผมจะพามันนั่งเครื่องบินไปด้วยได้ยังไง...กรงชนส่งสัตว์บนเครื่องบินที่สำหรับสุนัขอยู่ได้หรือครับ ถ้าเกิดว่ามันติดเชื่อหรือถูกกระแทกขึ้นมาล่ะ มันไม่ชอบอยู่ในนั้นหรอก!"

โจ้วชวนลุกขึ้นยืน ชูหลังจี้ขยับแล้วขดตัวพาลางเอามือปกป้องหัวของเจ้าเออร์โกวไว้เพื่อไม่ให้เจ้าของของมันโกรธจนทำร้ายผู้บริสุทธิ์... โชคดีที่เจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลสัตว์เดินผ่านมาพอดี เขาเข้าใจตามอง

"คุณผู้ชายครับ ช่วยลดเสียงลงหน่อยครับ"

ชายหนุ่มมองไปยังเจ้าหน้าที่แล้วนั่งลงเงียบๆ ในที่สุดก็หยุดส่งเสียงดังเมื่อปลายสายพูดขึ้นมาไม่กี่ประโยค... หลังจากนั้นไม่กี่วันที่ใบหน้าของโจ้วชวนก็ราวกับถูกสายฟ้าฟาด

"อะไรคือการที่บอกว่าสุนัขที่ผมเลี้ยงชอบอะอะไววายเหมือนผม"

คราวนี้ชูหลี่ที่แอบฟังอยู่ข้างๆ ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

เห็นได้ชัดว่าโจ้วชวนอารมณ์ไม่ค่อยดีหลังจากที่วางสายไป และชูหลี่ก็ไม่รู้ว่าเขาพูดอะไรเกี่ยวกับการประชุมสมาคมนักเขียน ซึ่งก่อนหน้านี้ได้ยินมาว่าโจ้วชวนได้เข้าร่วมกับสมาคมนักเขียนประจำมณฑลที่บ้านเกิดของเขา แต่เมื่อชายหนุ่มพูดคุยกับคุณโจ้วกู่เซวียนผู้เป็นพ่อที่เป็นตัวแทนของเหล่านักเขียนรุ่นอาวุโส... ดูเหมือนว่าเขาไม่ค่อยจะโอเคนัก

ดูไปแล้วแม้แต่การเข้าร่วมประชุม เขายังไม่ยอมไป แสดงว่าข่าวลือที่เขาไม่ลงรอยกับพ่อน่าจะเป็นจริง

ระหว่างนั้นยาสลบของเออร์โกวใกล้จะหมดฤทธิ์แล้ว มันเริ่มอยู่ไม่สุขเมื่อโจ้วชวนมองเห็นหมาแมวที่ป่วยสัญญาจรไปมา ประกอบกับเจ้าของสัตว์เลี้ยงร้องให้เป็นครั้งคราวในห้องผ่าตัด ก็รู้สึกว้าวุ่นใจว่าพวกเขาไม่ควรจะอยู่ที่นี้ จึงฝากเออร์โกวไว้กับชูหลี่ ส่วนตนก็รีบกลับไปเอารถมารับเออร์โกวกลับบ้าน หลังจากชูหลี่อยู่กับเออร์โกวได้หนึ่งชั่วโมง โทรศัพท์มือถือก็กั่น

โจ้วชวนส่งข้อความมาว่า 'ออกมา'

เมื่อเธอเดินออกมาก็เห็นรถปอร์เช่สีเงินจอดอยู่ตรงประตูหน้าโรงพยาบาลสัตว์...คนเราช่างแตกต่างกันเหลือเกิน บางคนขับรถปอร์เช่ บางคนใช้โทรศัพท์มือถือดูแผนที่เลือกได้สะพานลอยที่ไหนสักแห่ง เพื่อใช้ชีวิตอยู่ในวันพรุ่งนี้ได้อย่างปลอดภัย

ซูหลี่เรียกเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลสัตว์เพื่อช่วยยกเจ้าสุนัขตัวยักษ์ที่หนักราวร้อยซัง* ขึ้นรถ พวกเขายังลูบหัวมันพลางกล่าวอย่างตลกขบขัน

"อย่ากลับมาอีกนะ ถ้าจำเป็นต้องกลับมา ก็เลือกมาวันที่ฉันลาเนะ โอเคไหม"

ซูหลี่ "..."

โจ้วชวน "..."

จากนั้นโจ้วชวนก็ชำระค่ารักษาพยาบาลกับโรงพยาบาลสัตว์และยังอาสาช่วยให้สุนัขเยอรมันเชพเพิร์ดที่หูขาดตัวนั้นด้วย ซูหลี่สังเกตดูทุกขั้นตอนเมื่อเขาชำระเงินด้วยบัตรเครดิตเสร็จแล้วจึงเงยหน้าขึ้นมาถามเธอ

"ไม่ขึ้นรถแท็กซี่จะเฝ้าอยู่ตรงนั้นอีก มองอะไรกัน"

"ฉันอยากให้เออร์โกว์กัดฉันสักแผล คุณไม่ต้องจ่ายให้ฉันเยาะหรือคะ สักสี่พันหยวนก็พอสำหรับจ่ายค่าเช่าห้องแล้ว"

"สุนัขเยอรมันเชพเพิร์ดของชาวบ้านเขามีใบเพตติกรี** แล้วคุณล่ะ"

"..." เธอคิดอยู่ครู่หนึ่ง "สูติบัตรที่โรงพยาบาลของประชาชนแห่งที่สองประจำเมือง H ออกให้?"

"..." โจ้วชวนเผยให้เห็นท่าที่ประหนึ่งว่าขี้เกียจจะฟังคนไร้สาระเพื่อเจ้ออย่างเธอ เขายกมูมปากขึ้นแล้วพูดว่า "ขึ้นรถ"

ด้านหลังรถถูกเจ้าเออร์โกว์ครอบครองไปแล้ว ซูหลี่จึงเดินไปตรงประตู

* ซัง เป็นหน่วยน้ำหนักของจีน 1 ซังหนักประมาณ 500 กรัม

** ใบเพตติกรี คือใบรับรองพันธุ์และประวัติของสุนัข จะบ่งบอกที่มาของบรรพบุรุษ สายพันธุ์ โรคทางพันธุกรรม ที่ผู้เลี้ยงพึงระวัง

ฝั่งที่หนึ่งข้างคนขับแล้วเปิดออกด้วยท่าที่เกรงอกเกรงใจ เมื่อนั่งลงก็ถูกเตือนให้คาดเข็มขัดนิรภัย หญิงสาวร้องขึ้นมาว่า "อ้อๆ!" แล้วทำตามที่บอก ทันใดนั้นชายหนุ่มก็พูดขึ้นมาหนึ่งประโยคอย่างฉับพลัน

"ถ้าว่างขาไม่ค่อยสบายก็ปรับเปลี่ยนเบาะไปด้านหลังได้นะ..."

เขาพูดโดยไม่รอให้ซูลีตอบรับ หญิงสาวจึงก้มมองไปที่ขาด้วยท่าที่งุนงง "คุณพูดอะไรนะคะ"

โจวซวนซงกักแล้วแสร้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรทั้งสิ้น "ข้างมันแหละ ไม่มีอะไร"

เมื่อขับรถออกไปได้ห้าเมตร ซูลีจึงมีปฏิกิริยาโต้ตอบ "คุณอยากจะซื้ออะไรไหม"

โจวซวนซงขยับมือเดียว "กรุณาอย่าสนทนากับคนขับรถ"

หญิงสาวหันหน้าไปทางหน้าต่าง รถวิ่งผ่านแต่ละร้านค้าที่อยู่ข้างทางไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเธอเห็นร้านอาหารร้านหนึ่งที่มีชื่อว่า 'ร้านชาของพ่อ' ก็เหมือนจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงถาม

"เมื่อสักครู่ที่คุณโจวกู่เซียนโทรหาคุณหรือคะ เขายังไงบ้าง เชิญคุณไปร่วมประชุมสมาคมนักเขียนประจำมณฑล? งานนี้ไม่ได้จัดแค่ปีละครั้งหรือคะ ทำไมคุณถึงไม่ไปล่ะ"

ขณะที่ซูลีกำลังพูดอยู่นั้น สายตาก็มองไปยังชายหนุ่มที่กำลังขับรถอยู่ ส่วนใบหน้าของเจ้าสุนัขที่อยู่เบาะหลังไม่ได้แสดงอาการใดออกมา

"ไม่ไป เจ้าเออร์โกวก่อเรื่องไว้ขนาดนี้ จากนั้นไปผมจะไม่ฝากมันไว้ที่ร้านรับฝากสัตว์เลี้ยงอีกแล้ว"

"ถ้าอย่างนั้นคุณจะออกจากบ้านยังไง ตอนนี้ทั้งโลกเต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังพยายาม... เพื่อให้ได้เข้าร่วมการประชุมสมาคมนักเขียนที่ยิ่งใหญ่นี้ไม่ใช่หรือ"

"ไม่รู้สิ ถ้าหากคนมาดูแลมันตอนที่ผมไม่อยู่ไม่ได้ สุดท้ายแล้วอาจต้องทำตามที่คุณโจวแค้นพูดด้วยการยกเออร์โกวเป็นของส่วนกลาง ส่งกลับบ้านนะ ดีกว่าฝากไว้ที่ร้านรับฝากสัตว์เลี้ยง... ที่นั่นสุนัขเยอะเกินไป"

"?????" ใบหน้าของซูหลี่เต็มไปด้วยคำถาม

"มันไม่ชอบเข้าสังคม เวลาออกไปเดินเล่นข้างนอกก็แทบจะไม่มอง
สุนัขตัวอื่น และมันจะรู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่กับสุนัขตัวอื่น" โจ้วชวนพูดอย่าง
แผ่วเบา "จะให้พูดอีกอย่างก็คืองานค่อนข้างน่าเบื่อ ผมทานข้าวเสร็จก็ต้อง
ไปเดินร่ำกับกลุ่มผู้สูงวัย แบบนั้นคุณอยากไปไหมล่ะ แล้วคนที่นี่ก็เอาแต่
ถามว่าคุณมีคู่หรือยัง หลังจากนั้นก็นำคนที่บ้านตัวเองให้คุณ ซึ่งอาจ
กลายเป็นคนที่จะช่วยรักษาผลประโยชน์ทางธุรกิจหรือหน้าที่การงาน
ให้คุณอะไรทำนองนั้น"

"หา?"

"ในที่ประชุมสมาคมนักเขียนก็จะมีแต่เรื่องประมาณนี้แหละ"

ซูหลี่ประหลาดใจ "สมาคมนักเขียนจัดการเรื่องนัดบอดให้กับนักเขียน
ที่ยังโสดด้วย?"

"...ทำไมการคุยกับคุณถึงรู้สึกเสียแรงเปล่าขนาดนั้นะ" โจ้วชวน
เหยียบเบรกรถไฟแดง "ทำไมคุณถึงดูเหมือนนิจนาชีวิตแบบนี้ล่ะ ถ้า
ชายไม่ออกก็ลองลดน้ำหนักดู ตั้งใจเก็บเงินแล้วไปทำศัลยกรรม...หรือไม่ก็
ควบคุมอาหารการกิน ขยับแข้งขาให้เยอะขึ้น ถ้าทำไม่ได้ก็เข้าวัดเข้าวาไป
ปฏิบัติธรรมเสียก็ดีเหมือนกัน"

ซูหลี่งุนงง "...ดังนั้นก็เลยไม่นัดบอด?"

"ผมจำเป็นต้องนัดบอดด้วยเหรอ"

ทำไมจะไม่จำเป็น

นอกจากหล่อแล้วยังรวยด้วย แต่สิ่งสำคัญคือนิสัยเสียมากและใช้ชีวิต
ราวกับเทวดา

เท้าแทบจะไม่ติดดินอยู่แล้ว

ซูหลี่จ้องโจ้วชวนอยู่นาน ทันใดนั้นก็พูดขึ้นมา "เดี๋ยวนะคะ ฉันรู้ว่า
คุณต้องการจะสื่ออะไร... คุณกำลังจะบอกว่าคุณกับนักเขียนอาวุโสเหล่านั้น
เข้ากันไม่ได้ ไม่มีประเด็นที่คุยร่วมกันได้ เพราะพวกเขาชอบยึดยึดแนวคิด

การทำงานแบบเดิมๆ ให้กับคุณ ไม่ว่าแนวคิดนั้นจะเหมาะสมกับงานเขียนของคุณหรือไม่ ถูกไหมคะ"

"ไอคิวที่หายไปนานในที่สุดก็กลับมาเหมือนคนปกติแล้ว...พูดได้ดีมาก"

ซูหลี่คิดแล้วคิดอีกก็พูดอย่างระมัดระวัง "แต่งงานเขียนเก่าๆ มีอะไรให้เราเรียนรู้มากมาย หากเรานำมาประยุกต์ใช้กับนิยายที่วัยรุ่นสมัยนี้อ่านกันก็คงจะน่าสนใจไม่น้อย นิยายเล่มนั้นคงมีความหมายลึกซึ้ง เรียกได้ว่าทำให้ผู้อ่านได้ความรู้และความบันเทิงในเวลาเดียวกัน...ลองฟังพวกเขาพูดดูก็ไม่เสียหายอะไรนี่คะ"

"เหล่าเหล่านี้นะ คุณชอบฟังไหมล่ะ"

ซูหลี่ "..."

"คนเหล่านั้นก็เหมือนกับเหล่าเหล่านี้นแหละ พวกเขาไม่ได้อยากให้คุณมีคุณสมบัติของการเป็น บ.ก. อะไรหรอก จริงๆ แล้วสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ไม่ได้ขาดแคลนพนักงานถึงกับต้องประกาศรับสมัครเพิ่ม แต่แค่ต้องการขยายกิจการเท่านั้น ไม่ต่างอะไรกับนักเขียนวัยซราเหล่านั้นที่ไม่ได้อยากแบ่งปันสิ่งดีๆ ให้กับผมจริงๆ และยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาแค่ต้องการแสดงให้เห็นคนอื่นเห็นว่า 'ดูสิ เขาควรทำนะ เพราะฉันก็เคยทำมาแล้ว' ฉันพูดอะไรนิดหน่อยก็รับไม่ได้ เป็นเพราะเขาเองต่างหากที่ไม่ได้เรื่อง!"

ซูหลี่นึกถึงเหล่าเหล่านี้นะ แต่ก็รู้สึกว่ามันกำลังถูกโจ้วชวนพูดจาเกลี้ยกล่อมโดยใช้ทฤษฎีที่ไม่เหมาะสมเสียแล้ว...อันที่จริงไม่ว่าเรื่องอะไรเหล่าเหล่านี้นะก็สอนทุกอย่าง มีอะไรก็บอกหมด แต่พอมองแวบเดียวก็รู้ว่าใจจริงแล้วเหล่าเหล่านี้นะไม่เคยมองเธอเป็นพวกเดียวกันเลย

ยิ่งไปกว่านั้นเหล่าเหล่านี้นะเป็นแค่พวกที่ทำงานแบบสูกเอาเผากิน ไม่ได้ทำประโยชน์อย่างแท้จริง เหมือนกับปัญหาใบสั่งซื้อในครั้งนี่ เมื่อลูกน้องทำไม่ดี เหล่าเหล่านี้นะผู้เป็นหัวหน้าจึงต้องกลายเป็นแพะรับบาปไปโดยปริยาย

หลังจากซูหลี่ใคร่ครวญดูแล้วก็ถึงเหตุผลที่ไม่ถูกต้องของโจ้วชวนออกมาได้ เธอคว้าเข็มขัดนิรภัย เบื้องหน้าเห็นไฟท้ายของรถคันหน้า

"แต่ฉันไม่เคยเห็นนี่คะ"

"คุณว่าใครหนิ" โจ้วชวนหันหน้าไปมองเธอ

"ฉันรู้ว่าเหล่าเหมียวไม่ดี เสี่ยวเหินยวักเป็นเหมือนพวกขยะที่ไร้ค่า ทั้งคู่รวมหัวกันกลั่นแกล้งคนอื่น ถ้าสำนักพิมพ์หยวนเยวี่เริ่มเลิกจ้างพนักงาน ในสายตาพวกเขาก็คงเป็นฉันที่ต้องเดินจากไป นี่คือการคาดการณ์ปัจจุบันในกอง บ.ก. นิตยสารแสงแห่งจันทร์" ซูหลี่ขมวดคิ้ว "แต่ฉันไม่เคยคิดที่จะไม่ไปทำงานด้วยเหตุผลพวกนี้ หรือปฏิเสธงาน บ.ก. ของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่แห่งนี้เลย...สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ดีจะตายไป มีทรัพยากรมากมาย มีแรงดึงดูดนักเขียนอย่างมหาศาล หนังสือขายดีนับไม่ถ้วน" เธอกล่าวต่อ "คุณจะให้ฉันทิ้งฝันป้าที่ได้มไปด้วยทรัพยากรแห่งนี้ เพียงเพราะคนสองคนอย่างนั้นหรือคะ"

"หากสายตามองไม่เห็นของสภปรก ไม่ได้หมายความว่ามันสะอาดดีแล้ว เมื่อไม่สามารถเข้าไปอยู่ในห่วงโซ่อาหารได้อย่างราบรื่นและสมบูรณ์ เพื่อเอาชีวิตรอดคุณต้องรีบถอยออกไป...เรื่องพวกนี้เหมือนจะมาจากนิตยสารซุปไก่ คุณไม่เคยได้ยินหรือ" โจ้วชวนถาม

"ไม่ใช่สักหน่อย! เออร์โก่วยังรู้วิธีการต่อสู้เพื่อแย่งอาณาเขตของตัวเองเลย แต่พอคุณพบกับสภาพแวดล้อมที่ยอดเยียม ทว่าไม่สามารถเข้าไปอยู่ในห่วงโซ่อาหารได้อย่างราบรื่นและสมบูรณ์ คุณจะหันหลังและวิ่งหนีได้ยังไง...เปลี่ยนด้านบนของห่วงโซ่อาหารให้เป็นสภาพแวดล้อมใหม่ด้วยตัวคุณเองสิ!!!"

ขณะที่เธอกำลังทำไม้ทำมืออธิบาย โจ้วชวนก็เลิกคิ้วมองซูหลี่ด้วยความประหลาดใจ...

"การวิ่งหนีไม่ใช่การแก้ปัญหา คุณต้องลุกขึ้นสู้แล้วบอกคุณป้าที่กำลังเดินร่ำอยู่ในงานเหล่านั่นไปเลยว่า...ใบหน้าของผมงดงามราวกับดอกไม้ก่อนแต่งหน้าได้เจ็ดคะแนน หลังแต่งหน้าได้แปดคะแนน ถ้าไม่ใช่ชายโสดที่ยอดเยียม สูงไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร มีเงินฝากในธนาคาร

หนึ่งจุดแปดล้านหยวน และมีบ้านที่มีขนาดความกว้างไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบตารางเมตรที่ไม่ต้องมาทวงผม!" แต่ที่คุณไม่พูด กลับแก้ปัญหาด้วยการเดินหนี พวกเขาจะรู้ได้ยังไงว่าคุณไม่สนใจเรื่องผลประโยชน์ทางธุรกิจ พวกเขาอาจจะคิดว่าคุณอายุก็ได้แหละ!"

เจียงบินอยู่นาน จากนั้นชายหนุ่มก็หัวเราะเยาะออกมา "พูดพล่อยๆ"

ซูหลี่หน้าแดงก่ำ เปื้อนหน้าหนีราวกับว่ากำลังโกรธอยู่ "ก็ถูกของคุณ แม้ว่าฉันจะเป็นคนที่พูดจาด้วยเหตุและผล แต่ฉันก็ยังมีชีวิตที่เลวร้าย... แถมกลับบ้านไปก็ยังต้องเลือกได้สะพานลอยที่จะพักในวันพรุ่งนี้อีก!"

หลังจากที่ซูหลี่บอกตำแหน่งที่พักของตน ไม่นานนักโจ้วชวนก็ขับรถไปถึง ตึกค่อนข้างเก่าและทรุดโทรม... เขาลดกระจกลงและมองไปยังที่แห่งนั้นพลางถาม

"ที่นี่?"

"ที่นี่แหละ"

"คุณเสียงดังโวยวายใส่ผมเพราะคุณกำลังจะไม่ได้อยู่ที่นี้?"

"...ที่นั่นก็ดีกว่าได้สะพานลอยที่เป็นศูนย์รวมของแก๊งพี่น้องของท่านไม่ใช่เหรอคะ"

ซูหลี่กำลังจะเอื้อมไปเปิดประตู คิดไม่ถึงว่าชายหนุ่มที่นั่งฝั่งคนขับจะเป็นฝ่ายปลดเข็มขัดนิรภัยแล้วลงจากรถไปก่อน เธอชำเลืองมองเขาที่ลงจากรถแล้วเงยหน้าขึ้นมองตึกอันแสนทรุดโทรมอยู่นาน จากนั้นก็เดินอ้อมมายังฝั่งที่เธอนั่งแล้วก้มตัวลงมาเปิดประตูรถให้...

ซูหลี่สะดุ้งเฮือก นึกว่าเขาจะทุบใครสักคนซะอีก!

คิดไม่ถึงเลยว่าหลังจากที่ชายหนุ่มเปิดประตูรถ อยุ่ๆ เขาก็เอามือจับประตูไว้ มองไปที่หญิงสาวตัวเล็กที่กำลังนั่งอยู่ในรถและมองเขาตาปริบๆ เช่นกัน

"เฮ้! ยายมนุษย์กล้วย อยุ่ๆ ผมก็มีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา"

ซูหลี่ขยับอยู่ในรถ เพราะเขาวางประตูไว้ทำให้ลงจากรถไม่ได้ เธอทำได้เพียงพูดอย่างใจเย็น "ถ้าคุณอยากมีเรื่องกับฉันที่นี่ คำตอบของฉันก็คือไม่เห็นด้วย"

โจ้วชวนสายหน้า "งี้เง่าจริงๆ เลย"

ซูหลี่ "..."

ชายหนุ่มใช้มือข้างหนึ่งค้ำหลังคารถ ส่วนศอกอีกข้างหนึ่งวางไว้บนประตู ซูหลี่เห็นใบหน้าของเขาไม่ชัดเจนเท่าไร จึงไม่อาจรู้ได้ว่าเขากำลังรู้สึกอย่างไร... ภายใต้แสงจันทร์ที่สาดส่องลงมา เธอเฝ้ามองปากเล็กน้อย ไม่รู้ว่าทำไมถึงเริ่มรู้สึกประหม่าขึ้นมา

หัวใจเต้นเร็วขึ้น หวังว่าเขาจะไม่ได้ยิน

ด้านหลังมีคุณน้าคนหนึ่งเดินลงมาจากตึกพร้อมกับถือน้ำล้างเท้า จากนั้นล้มลงตรงกำแพง เพราะมองดูทั้งคู่กำลังโผล่ท่าอยู่หน้าตึก อีกฝ่ายพูดขึ้นมาประโยคหนึ่งด้วยความรู้สึกปลง

"ไอ้...หนุ่มสาวสมัยนี้..." จากนั้นก็หันกลับไปแล้วรีบปิดประตู

"อาจารย์?"

"คุณต้องหาที่พัก" โจ้วชวนพูดด้วยเสียงแผ่วเบา "และผมก็ต้องการคนมาดูแลแอร์ไกวในเวลาที่ผมไม่อยู่"

"?"

"บ้านผมมีห้องใต้หลังคาไม่ใหญ่มากนัก พื้นที่เจ็ดสิบตารางเมตร มีห้องน้ำส่วนตัวและห้องสุขาพร้อมระเบียบขนาดเล็ก ตอนนี้อาไว่เก็บของรอกอยู่... ไม่คิดค่าเช่า เพียงแค่ดูพื้นที่ ทำกับข้าว ล้างจาน ให้อาหารสุนัขทุกวัน คุณคิดว่าไง"

สมองของซูหลี่ว่างเปล่าอยู่สามวินาที

วินาทีที่สี่เธอนั่งลงไปเหมือนเดิมแล้วยื่นมือไปคว้าคอเสื้อของชายหนุ่ม ผู้ที่กำลังฟังประตูอยู่

"จริงหรือคะ!"

โจ้วชวนไม่ทันได้ตั้งตัว หน้าผากเกือบโขกเข้ากับหลังคารด

"จริงแท้แน่นอน" โจ้วชวนบัดมือเล็กๆ ของเธอออก หน้าตานิ่งเฉย "ตอนแรกผมนี้กว่าจะโดนคุณด่าสักประโยคก่อนว่า 'อันธพาล ใครอยากจะไปอยู่กับผู้ชายร่างใหญ่อย่างคุณ!'"

"..."

"ดีร้ายยังไรคุณก็ช่วยแสร้งทำหน้าให้ดูเหมือนว่ากำลังเอาเปรียบกันหน่อย แทนที่จะปล่อยให้ผมรู้สึกว่าคุณคิดที่เสนอขึ้นมาเหมือนกำลังล่อลวงคุณ"

"ไม่เลวเลย" ชูหลี่ตื่นเต้นจนพูดจาตะกุกตะกัก "ไปอยู่ได้สะพานลอยก็ต้องอยู่กับแก๊งพี่น้องของท่านอยู่ดี จะต่างอะไรกัน อย่างน้อยคุณก็ยังรู้ว่าต้องอาบน้ำ!"

"..."

"ขอบคุณเจ้าของบ้านค่ะ! ฉันจะตั้งใจทำกับข้าวให้คุณทานนะค่ะ! สะดวกจะให้ย้ายเมื่อไรคะ"

หญิงสาวกระโดดลงจากรด เดินวนรอบชายหนุ่มราวกับลูกสุนัข โดยที่เจ้าสุนัขตัวจริงกลับทำได้เพียงแค่นั่งหัวแล้วมองออกมาข้างนอกหน้าต่างรด จากนั้นก็เอียงคออย่างงุนงง...

โจ้วชวนก็มองดูเธอที่กระโดดไปมาอยู่รอบตัวเขา ดูเหมือนว่าจะมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งพบเจอกับความหวังของการมีชีวิตอยู่... รองเท้าวิ่งที่เปื้อนฝุ่นคู่นั้นสร้างรอยเท้าเล็กๆ ไว้บนพื้น

ทันใดนั้นทำให้เขานึกถึงไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ เธอเดินเข้ามาในสภาพสวมรองเท้าส้นข้างและเต็มไปด้วยฝุ่น พร้อมกับถามเขาว่า 'อาจารย์ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ'

โจ้วชวนมองไปยังตึกเก่าแก่แสนมืดมิดที่อยู่ด้านหลัง ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้เธออยู่ที่นี้ แต่หลังจากที่รับสายเขาแล้ว ราวกับว่าเธอกระโดดออกมาจากความมืดมิดบนทางเดินของตึกนั้นอย่างฉับพลันทันใด...

จากนั้นจึงร่วงลงบนพื้นที่เปื้อนฝุ่นแล้วทิ้งรอยเท้าไว้?

"..."

นัยน์ตาสีน้ำตาลของชายหนุ่มที่ปกคลุมด้วยหมอกควันหนามาตั้งแต่ตอนบ่ายถูกพัดจนมลายหายไปไหนทันใด เขาจ้องมองไปที่เธอ เมื่อแสงจันทร์ เบื้องหลังสะท้อนเงาในดวงตา รวากับว่าหญิงสาวเห็นตนเองผ่านนัยน์ตาที่เป็นประกายของเขา...

"คืนนี้พระจันทร์สวยจัง"

"หืม?"

"เปล่า...ไม่มีอะไร" ชายหนุ่มยื่นมือออกมาติดหน้าผากเงาวาวของสาวน้อยผู้ที่มีใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความสุขดังเปาะ!

"คุณอยากจะย้ายเมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น"

ซูหลียึดตัวตรง ร้องดัง "โอ๊ะ!" จากนั้นก็ยกมือขึ้นมาปิดหน้าผากเอาไว้ ถึงจะถูกติดหน้าผากไปหนึ่งที แต่ก็ไม่ได้ต่อว่าแต่อย่างใด ความตกใจและดีใจทำให้เธอไม่อาจหยุดยิ้มร่ากับคนนี้ได้ "ฉันควรจะขอบคุณคุณยังไงดี..."

ชายหนุ่มหรีดตาลงเล็กน้อยและยกมูมปากขึ้น

ท่ามกลางสายลมที่พัดผ่านมาในยามค่ำคืน ค่ำคืน น้ำเสียงของเขาแผ่วเบา และน่าดึงดูดยิ่งนักราวกับว่ามันก้องอยู่ข้างหูเธอ...

"เพียงให้อาหารสุนัขของผม จูมมันไปเดินเล่น แล้วก็ทำกับข้าวให้ผมทาน...และแน่นอนว่า...ไม่ต้องจูผมไปเดินเล่น"

月光变奏曲2
Yue Guang Bian Zou Qu 2

Moonlight เพลงรักได้แสงจันทร์ 2
ชิงเหม่ย เยียน
หลี่ตานหย่า แปล

จำนวน 320 หน้า
ราคาชุดละ 699 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2566

Published originally under the title of 《月光变奏曲》(Yue Guang Bian Zou Qu)

Author © 青浣 (Qing Mei)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3002-8

ภาพปก let.mt.sleep

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

“ทำใบคุณถึงอยากมาเป็น ‘บ.ก. เฮอร์’
“อะไรนะ อ้อ ทำใบถึงอยากมาเป็น บ.ก. เฮอร์คะ
ตอนที่ฉันเรียนที่มหาวิทยาลัย ฉันคิดว่าถ้าสามารถตีพิมพ์หนังสือให้กับนักเขียนคนโปรดของฉัน
และช่วยให้เขาก้าวไปสู่จุดสูงสุดในอาชีพได้ มันจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากเลยล่ะ”
“แล้วนักเขียนคนโปรดของคุณคือใคร”
โจ้วชวนสลับเท้าข้างที่ยืนเอาไว้ขณะฟังกรอบประตูจากข้างซ้ายไปข้างขวาแทน “ใช้ผมไหม”

จู่ๆ ก็เหมือนมีโชคหล่นใส่หัว เมื่อ ‘ซูหลี่’ ได้เป็นบรรณาธิการในสำนักพิมพ์ที่เธอใฝ่ฝัน
แถมยังได้พบกับนักเขียนเจ้าของฉายา ‘องค์ชายโจ้วชวนผู้อ่อนโยนถึงหยก’ ที่เธอคลั่งไคล้
แต่ก็เหมือนภาพฝันแตกสลายในทันใด
เพราะตัวจริงของ ‘โจ้วชวน’ นั้นช่างเย็นชาและปากร้ายเหลือเกิน!
การทำงานกับเขาไม่ง่ายดายเลยสักนิด
อีกทั้งเธอยังต้องรับมือกับปัญหาในกองบรรณาธิการที่ตาโดนเข้ามาไม่หยุดหย่อน
ยังดีที่มี ‘Mr. L ที่หายไป’ เพื่อนในโลกออนไลน์
ที่เธอมักจะส่งข้อความไปปรับทุกข์ระบายอารมณ์ด้วยอยู่เสมอ
กระทั่งเธอได้เข้าไปอยู่ร่วมชายคาเดียวกับโจ้วชวนเพราะเหตุจำเป็น
ตัวตนของผู้ชายทั้งสองคนก็ทำให้เธอเริ่มสงสัย...
งานนี้อาจกลายเป็นบรรณาธิการแล้ว
เธอยังต้องมาสวนบทแม่บ้านและนักสืบด้วยเหรอเนี่ย!

ชวนคุณมา
อ่านหนังสือ

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-3002-8

9 786160 630028

ราคาชุดละ 699 บาท